

van een muis, weet je. Maar eten katten vleermuizen?» En hier begon Alice vrij slaperig te worden en bleef droomerig zeggen: «Eten katten vleermuizen? Eten katten vleermuizen?» en soms: «Eten vleermuizen katten?» want, zie je, daar ze geen der beide vragen kon beantwoorden, kwam het er niet erg op aan, hoe zij ze stelde. Ze voelde, dat ze onder zeil ging en begon juist te droomen, dat ze hand aan hand liep met Dina en zeer ernstig tegen haar zei: «Zeg me nu eens naar waarheid, Dina: heb je ooit een vleermuis opgegeten?» toen ze plotseling, boem! boem! op een hoop droge bladeren viel en — het vallen was uit.

Alice had zich in 't minst niet bezeerd en was in een oogwenk weer overeind. Ze keek naar boven, maar daar was het alles donker; vóór haar was nog een lange gang en het witte konijn, nog zichtbaar, holde die af. Er was geen oogenblik te verliezen: voort ging Alice, als de wind, en kwam nog juist in tijd om het konijn, toen het een hoek omsloeg, te hooren zeggen: »Bij mijn ooren en snorrebaard, wat wordt het laat!» Ze was er vlak achter, toen zij den hoek omsloeg, maar het konijn was niet meer te zien. Ze bevond zich in een lange, lage

zaal, die verlicht werd door een
aan de zoldering waren opge

Rondom de gansche zaal
die waren alle gesloten en toen
geheel afgeloopen en langs
komen was en elke deur had
liep ze bedroefd midden in
terwijl ze zich afvroeg, hoe
zou komen.

Eensklaps stiet ze op een ta
geheel gemaakt van stevig g
behalve een klein gouden sleu
gedachte was, dat dit wel een
een der deuren van de zaal;
sloten waren te groot of het sle
doch in elk geval wou het ge
Toen ze echter voor de twee
kwam ze aan een laag gordi
niet had opgemerkt en daara
deur omstreeks vijftien duim
het gouden sleuteltje op het sle
vreugde paste het! Alice ope
dat die toegang verleende te
niet veel grooter dan een rat
haar knieën liggen en keek d